

► NEWSLETTER NEJEN PRO ČLENY TOP 09 / 1. ROČNÍK / ČÍSLO 3 ◀

TOPlife

Herbert

Začátky umělců bývají složité.

TOP 09
◀

Vážení čtenáři,

další číslo TOPlife je tady a mnohé z vás nejspíše zastihlo někde u vody. Což je pro naši redakci skvělá zpráva, protože jste se zajisté už nudili. Prázdniny jsou v plném proudu a cestování po světě v mnohém připomíná legendární počítačovou hru hledání min. Každou cestu do zahraničí obestírá napětí z toho, jestli vytoužená dovolená doslova nevybuchne a neskončí už na českém letišti nebo na hranicích. A když už byl váš tah úspěšný a vítězoslavně jste se dostali do cílové země, den co den nervózně merčíte situaci a doufáte, že si naše vláda, vláda cizí země či letištní personál nevymyslí další překážky, kterými by vám návrat zkomplikoval. Cestování ještě nikdy nebylo napínavější!

Pokud vám tyto neustálé změny už pocuchaly nervy, jako lehce návykový lék na uklidnění doporučujeme právě nové číslo TOPlife.

V něm se například dozvíte to, proč je vodáctví životní filozofií libereckého zastupitele Zdeňka Chmelíka a jaká sousední země je na sjíždění řek ideální. Starosta obce Bolatice, Herbert Pavera, se s vámi také podělí o svou vášeň. Pokud ale čekáte rybaření, cyklistiku nebo stavění letadlových modelů, jste vedle jak ta jedle. V rozhovoru se zastupitelem a radním Ústeckého kraje Michalem Kučerou zjistíte, jak moc velkým ekologem je, a předseda pardubické krajské TOP 09 Michal Pilař prozradí, v jakém prostředí se mu pracuje nejlépe.

Přijde vám, že nové číslo překypuje testosteronem? Není tomu tak. Tereza Vodáková, nejmladší kandidátka do Poslanecké sněmovny za Olomoucký kraj, se rozepsala o svých začátcích v politice. A Zuzana Vandame, lídryně TOP 09 ve Zlínském kraji, se s vámi podělí o dojmy z komunální politiky.

Pohodový čas strávený u čtení TOPlife vám přeje

Redakce TOP 09
Jana Pleyerová,
Vladan Vaněk

Herbert

Bolatičtí bobři

Herbert Pavera

Budeme se jmenovat Bolatičtí břicháči – zkráceně Bobři.

Píše se rok 2005, zanedlouho má začít plesová sezóna a my s kamarády u piva přemýšlíme, koho bychom mohli pozvat v rámci programu plesů tentokrát. Jasně, dá se zavolat na druhou stranu republiky, aby někdo dorazil, ale proč vlastně? Vždyť i my jsme šikovní a rozhodně si ze sebe umíme udělat legraci. Po několika pivech

a štamprli na kuráž se začínají objevovat rané náznaky úspěchu, začínáme totiž řešit první taneční vystoupení.

Brzy zjišťujeme, že jsme si ukousli pořádný krajíc. Rozhodli jsme se totiž pro volnou adaptaci světoznámého Labutího jezera z pera Petra Iljiče Čajkovského. Nejenže se nám podařilo dílo, na rozdíl od originálu, proměnit v nekonečný smích publika, zároveň došlo k objevení léku proti ptačí chřipce, která téhož roku rádlila i u nás. Mohu vás všechny ujistit, že díky včasnému zásahu „veterináře“ a jeho „léku“ Speciál Tamiflu v podobě chutné slivovice nejenže žádná labuť nezemřela, naopak mohla dotančit posilněna až do úplného konce vystoupení. Úspěch se tedy dostavil, ale jak se říká, s jídlem roste chuť. Jak se vlastně budeme jme-

novat, když budeme vystupovat? Po několika sezeních (za podpory místní restaurace) se objevují první návrhy. Starostovi chlapci? Mužoreti? Nic neznělo dostatečně zajímavě. Až to přišlo! Vzhledem k tomu, jak vypadá většina členů taneční skupiny, bylo rozhodnuto. Budeme se jmenovat Bolatičtí břicháči – zkráceně Bobři.

Co vám budu povídat, začátky umělců bývají složité. To ale neplatilo pro soubor pupkatých chlapů.

Co vám budu povídat, začátky umělců bývají složité. To ale neplatilo pro soubor pupkatých chlapů od rozverného mládí po důstojný věk, mezi kterými nechyběl starosta obce, ředitel nemocnice, lékař, velitel hasičů, podnikatelé či soustružníci. Někteří po tomto úspěchu začali pravidelně veřejně vystupovat v sukýnce s punčoškami, paraplíčkem nebo v dámských šatech. Ze zábavy na jeden Bál Hlučínska se tak stal koníček, který naši partu baví dodnes. Každé naše vystoupení je originální. Tan-

číme totiž vždy v různém složení (celkem je nás 13) v minimálním počtu 8 chlapů. Nemusím vám asi vysvětlovat, že se fakticky po každé musíme učit tance znovu, protože člověk spoustu věcí zapomene. Na druhou stranu nám ty společné tréninky vůbec nevadí, my si je dokážeme opravdu užít. Dokonce jsme byli i na společných výletech s manželkami a vystupovali jsme i v Německu a v Polsku. Za těch 15 let jsme dali do kupy 14 vystoupení – Poupata, Labutí jezero, Krasivije Vasily, Mažoretky (dvě různá vystoupení), Roztleskávačky, Skotské tance, Tanec v dešti, Havajské tance,

Akvabely (na deskách s kolečky a s plachtou), Voltiž, černobílé vystoupení Hisstanz, ABBA revival. Asi si umíte představit to nadšení, když začneme tančit třeba ty havajské tance. Nejvíce práce máme v plesové sezóně, kdy odtančíme i tři vystoupení o sobotách a někdy i v pátek. A to se pak člověk nezastaví. Vlastně už se nemůžu dočkat, až tahle blbá doba skončí a my s Bobry budeme moci zase dělat lidem radost.

Snad už to nebude dlouho trvat!

Tereza Vodáková

Můžete mít buď výmluvy, nebo výsledky. Nikdy ne obojí.

Psal se rok 2018, zhruba půl roku po volbách do Poslanecké sněmovny ČR, a já se rozhodla vstoupit do politické strany.

Výběr byl docela lehký. Hledala jsem stranu, která bude podporovat demokratické myšlenky, bude proevropská a blízká mladým lidem. No a TOP 09 tohle splňovala. Ke vstupu do TOPky mě motivovala například práce starostky Jeseníku, Zdeňky Blišťanové. V té době byla místostarostkou a její výkon na radnici byl opravdu působivý. Několikrát jsme se spojily, a i díky tomu jsem se stala členkou TOP 09.

První rok v TOPce pro mě nebyl takový jako nyní. Byla jsem hodně stydlivá, bála se mluvit, na něčem se podílet, což pro mě bylo tak trochu něco nového. Taková povahově vlastně vůbec nejsem. A že se v politice začnu více prosazovat až po tom, co začnu posilovat? Nikdy

by mě to nenapadlo. Sport mě totiž provází celý můj život a nikdy jsem nezažila takovou změnu, jak

**Hledala jsem stranu,
která bude podporovat
demokratické myšlenky,
bude proevropská
a blízká mladým lidem.**

fyzickou, tak i psychickou. Díky sportu mi také došlo, že „můžete mít buď výmluvy, nebo výsledky, ale nikdy ne obojí“. Každý malý úspěch, který se pro někoho může zdát jako normální věc, byl pro mě velkým skokem a motivací pokračovat dál. Tomu všemu také hodně pomohlo to, jaký okruh přátel jsem si kolem sebe vytvořila, což mi dávalo sílu posunout se dál.

Loňský rok jsem udělala přesně to, co jsem od sebe čekala. Poprvé jsem si zkusila, jaké to je být součástí předvolební kampaně a vě-

novat tomu většinu volného času. Po volbách se mi podařilo založit poslední chybějící krajskou organizaci TOPtýmu. V zimě jsem začala uvažovat o zaslání své nominace k volbám do Poslanecké sněmovny v říjnu 2021. Zde to byl zase ten bod, kdy jsem přemýšlela, jestli do toho chci opravdu jít. Pár dní jsem nad tím intenzivně přemýšlela, ale rodina a přátelé mě namotivovali k tomu, abych to zkusila.

Jak jsem se rozhodla, už asi víte, a můžu vám říct, že jsem za to nesmírně ráda. Během půl roku kampaně jsem poznala tolik úžasných lidí a naučila se spoustu nových věcí, které doufám využiju i v budoucnu. Zkrátka pokud si vytyčíte nějaké cíle a budou se vám zdát nereálné, zkuste to i tak, protože i při neúspěchu se posunete zase o krok dál.

Tereza

Můžete mít buď výmluvy, nebo výsledky

Michal Kučera

První zelený báňský inženýr na severu.

S Michalem Kučerou mám spojený jeden příběh. Kdesi na severu probíhá vzrušená debata mezi horníky a zastánci neprolomování těžebních limitů, mezi kterými jsme byli i my. Jeden z horníků se rázně ptá Michala Kučery: „A ty jsi kdo, že tady mluvíš o tom, jak se má nebo nemá těžit uhlí?“ „Já jsem báňský inženýr z Ostravy,“ odpověděl Michal a dal tomu muži dost času na vymyšlení další otázky. Nepřišla.

Michale, představ si, že si můžeš vybrat dvě slova na stranický náhrobek, co by tam bylo?

No, to ten rozhovor pěkně začíná. Asi Michal Kučera, ne?

Já myslel dvě slova, která by tě vystihovala tím, co jsi dělal. Jako třeba básník a volnomyšlenkář, nebo tak něco.

Hm, asi ekolog a severoček. I když si nejsem jistý, jestli by všichni tu ekologii pochopili stejně jako já.

Ekologie je pořád ekologie – nauka o životním prostředí, ne?

No jo, ale ekolog může být zanícený zelený, který spíš bojuje proti

establishmentu a řeší víc sebe než problém, nebo hospodář, který ví, že je třeba myslet dopředu. Hodně dopředu, když jde o přírodu.

Chci zanechat našim dětem krajinu v pokud možno lepším stavu, než byla za nás.

Tomáš Czernin a konečně i Karel Schwarzenberg jsou lesníci a často opakují, že stín stromů, které oni sázejí, si neužijí. Přesto to dělají. A to je i moje vnímání světa. Zanechat našim dětem krajinu v pokud možno lepším stavu, než byla za nás.

Co s tímhle postojem říkáš na vládní politiku?

Rostu z ní. Jako vážně. To už není o pravici nebo levici, to je o odpovědnosti, a ta vládě chybí. Vždyť oni ví, že máme tempo zadlužování, které je čtvrté nejstrmější. Kašlou na to. Ve finále to odnesou právě oblasti, jako je životní prostředí.

Jsi lídr Ústeckého kraje za TOPku, chceš být znovu poslancem. Proč tě to vlastně láká?

Víš, já jsem měl tu kliku, že jsem na zákonech dělal s příčetnými lidmi a že se nám toho dost povedlo. Ale nebylo to jednoduché – hledali jsme kompromis na Šumavě. Snažili jsme se zabránit rozšíření těžby, ale to nejdůležitější zůstalo nevyřešeno.

Zdražení v poslaneckém bufetu?

Ne, to řeší v programu jiné strany (směje se). Můj návrh byl, aby kraje, kde probíhá těžba, dostávaly z výnosů této těžby víc než jiné oblasti. Prostě aby regiony měly z těžby větší přínos. Dneska si každá těžba nese své náklady. Severní Čechy nebo Ostravsko, společnost tyto oblasti doslova vytěžila – a teď je třeba jim to vrátit. To si uvědomuje čím dál více místních patriotů. Bez investic to ovšem nezměníme. Vzděláváním počínaje. Proto se chci vrátit a regionům pomoci.

Michal

Báňský inženýr se srdcem ekologa

A portrait of a woman with short, light brown hair, smiling warmly. She is wearing a blue and white striped zip-up jacket and a thin gold necklace. The background is a blurred brick building with windows. A semi-transparent grey triangle is overlaid on the bottom left of the image.

Zuzana

Vstup do komunální politiky byl jedním z pilířů,
které mi vlily novou krev do žil

Zuzana Vandame

Otevřeností a spoluprací k plnění pracovních snů.

Po studiích na FSS MU v Brně jsem se rozhodla opustit stabilní rodinné zázemí v zátiší půvabného regionu Uherskohradištska. V autobusu do Prahy po D1 jsem okusila nepříjemný pocit vykořenění, že najednou nikam nepatřím.

Pražská anonymita mě na začátku děsila, později mi začala vyhovovat. Začátky ve velkoměstě jednoduché nebyly. Není totiž snadné si vybudovat nové zázemí. Velkým zadostiučiněním a zásadní pracovní lekcí pro mě

byla práce v nadnárodní korporaci. Byť jsem byla ovlivněná skvělými environmentálními sociology, globální, zralá firemní kultura mi učarovala. To, že se karty postupně obracely pozitivně, také dost ovlivnil můj francouzský manžel. Naučil mě nebrat se příliš vážně. Střet dvou kultur – české a francouzské – a partnerství s inteligentním „pankáčem“ mě nasměrovaly k jiným hodnotám. Zlatou klec a vidinu úspěšné kariéry v brzkém věku jsem vyměnila za budování rodinného zázemí. Prioritou se v mém životě staly děti.

Návrat do rodného Uherského Hradiště jsem si představovala jinak. Vracíte se do prostředí, kte-

ré znáte od dětství, očekáváte vstřícnost a otevřenou náruč. Nic takového nepřišlo. Údajně se tomu říká reverzní šok, kdy se pracovními i lidskými zkušenostmi zocelíte, ale zjistíte, že i přes dobrou vůli to

Žít v regionu vzdálenému hlavnímu městu nesmí být překážkou toho, aby zde vznikaly nové možnosti a příležitosti.

nejde uplatnit dle vašich představ. Je třeba začít znovu a jinak. Vstup do komunální politiky byl jedním z pilířů, které mi vlily novou krev do žil. Umocnil to také fakt, že mohu pokračovat v práci, kterou započal můj otec, a navzdory tvrdému boji s nesmlouvavou nemocí ji nestihl dokončit. Dalším důležitým zjištěním bylo, že životní spokojenost si musíme zařídit sami. Během deseti let po návratu jsem zažila zásadní a těžké zkoušky a vícekrát se potýkala s nevratnými událostmi. Často jsem věci musela řešit sama pod velkým tlakem a za zmatených pohledů našich dětí, kterým jsme se snažili vytvářet láskyplné zázemí. Náročnější

zkoušky nás většinou přibližují k vlastnímu autentickému já, vedou ale přes velké množství zmatků a nepochopení vlastních motivací.

Postupně rezignujete na snahu se zalíbit a hledáte pravou podstatu věcí. Pochopila jsem, že má spokojenost se odvíjí od kvalitních mezilidských vztahů. Nyní jsou to dva, možná tři roky, kdy opět pod nohama cítím pevnou půdu. Líbí se mi komunální politika, do které se snažím vnést svůj vlastní přístup. Nebojuji za každou

cenu za změny, spíš mám své jasné cíle a ty se snažím postupně naplňovat. Smysl mi dává možnost tvořit, například utvářet podmínky pro lidi, kteří touží po profesních výzvách, svobodě, seberealizaci a vnitřní spokojenosti. Vše se zhmotnilo doslova před pár dny, kdy jsme v blízkosti prostředí umění a divadla otevřeli sdílený prostor – coworkingové centrum HUB 123. Mám za to, že žít v regionu vzdálenému hlavnímu městu nesmí být překážkou toho, aby zde vznikaly nové možnosti a příležitosti. Předpokladem je otevřenost, spolupráce a chuť budovat kvalitní produkty, služby, a především firemní kulturu, která bude inspirovat okolí.

Michal Pilař

Něco končí, něco začíná (Život na dálku).

Znalci si jistě všimli shody titulku s povídkou Andrzeje Sapkowského, jež se mi vybavila nejen kvůli převratným změnám, které přináší poslední doba. Především je také lehce bizarní a nikdo vlastně neví, jestli se v ní popisované události opravdu staly. Podobné pocity mám z donedávna nepředstavitelných situací, které řešíme poslední měsíce, kdy se situace mění s každou novou tiskovou konferencí vlády.

Žijeme v jiném světě než před pandemií a budeme se tomu muset přizpůsobit. Období krize pro mě bylo také problematické. Vedle strachu o zdraví lidí v mém okolí nebylo snadné například komunikovat s klienty a řešit, že najednou nemohou odebrat objednané služby. Chybí mi cestování, kultura i restaurace a jsem rád, že postupně se vše pomalu vrací. Zabývám se projektovým řízením v oblasti vývoje softwaru a už přes 10 let

jsem vlastně zvyklý co nejvíce komunikace zvládat vzdáleně prostřednictvím různých komunikačních nástrojů. Alespoň toto pro mě bylo jednodušší a mám hluboký respekt k učitelům a dalším, kteří se s online nástroji učili ze dne na den.

Žijeme v jiném světě než před pandemií a budeme se tomu muset přizpůsobit.

Rád měním nejen při práci prostředí. Sednu si v pěkné kavárně nebo se na několik dní přesunu do jiného města. Zkuste si to také, pokud vám to situace umožní. Například v našem Pardubickém kraji je mnoho zajímavých míst, které je možné takto navštívit. Často se na několik dní přesunu z Pardubic do Ronova nad Doubravou, na Svitavsko, nebo navštívím úplně nová místa. Podpořme společně cestovní ruch a místní firmy, abychom nepřišli o regionální bohat-

ství – místní produkty i krásná místa, která je potřeba udržovat pro budoucnost.

Živí mě internet, ale pamatuji si doby, kdy neexistoval. Nikoho určitě nenapadlo, jak změní svět.

Dnes možná zažíváme další převratnou změnu. Několik let se zabývám podporou rozvoje digitalizace a eGovernmentu. Představte si, o kolik jednodušší by bylo komunikovat plně na dálku například s úřady, bez jakýchkoli papírů nebo čekání, než někdo opíše do dlouhého formuláře už podepsaté nahlášené údaje. A místo vysedávání v kanceláři telefonovat odněkud ze zahrady či parku.

Možná si postupně uvědomíme, na kolik činností jsme byli tak nějak zvyklí, ale ve skutečnosti je bylo možné dělat jinak.

Michal

Něco končí, něco začíná

Zdeněk Chmelík

Vodáctví je životní filozofie.

Být vodákem mě naučila moje starší sestra, a tím vlastně tak trochu ovlivnila celý můj život. Jako kluk z malého města, který stále něco podnikal, vytvářel a čelil praktickému životu, jsem se po přestěhování do velkého města Liberce upnul na přírodu a svobodný život v jejích útrobách, kam jsem v každé volné chvíli utíkal. Nestal jsem se ekologickým aktivistou, ale postupně jsem svoji aktivitu v přírodě posunul právě k vodě a k jejímu krocení a zdolávání. Následné podnikatelské začátky nesoucí starosti, neúspěchy a překážky mi vždy pomohly překonat dny strávené na vodě s partou lidí, kteří dokázali vymazat všechny problémy všedních dní. Po pár letech si podnikání „sedlo“ a existenční starosti se proměnily na starosti provozní, a nakonec i jako podnikatel pracující násobně více než jakýkoliv jeho zaměstnanec jsem začal hledat, v čem bych se realizoval. Protože mě dost věcí

v našich podnikatelských životech vadilo, rozhodl jsem se pro politiku, která mě lákala svou možností věci měnit a nemluvit o potenciálních změnách jenom u piva.

Politika je taková horská řeka plná peřejí a vln, jež vyžaduje chladnou hlavu.

Politika je taková horská řeka plná peřejí a vln, jež vyžaduje chladnou hlavu a řadu rozhodnutí, která jsou záhy prověřena zkušeností. Někdy je to těžké a přes jednu vlnu člověk nevidí druhou. Vlastně ani není čas myslet na to, kde je cíl. Nicméně jinak než do cíle se dojet nedá a člověk pro to musí udělat všechno. Je to touha věc dokázat a i za cenu drobných obětí a šrámů to nevzdat.

Voda se stala osudovou i pro můj rodinný život a moje manželka je

vodačka každým coulem. Svatební cesta nevedla před patnácti lety za hranice, ale na Sázavu. Lásku k vodě vštěpujeme i našim dvěma klukům, z nichž mladší si sjel na raftu řeku Jizeru již po pár dnech svého života.

V posledních letech už jsem se trochu usadil a mimo občasného adrenalinového zážitku v Rakousku nebo Itálii vyrazím s dětmi pravidelně na letní týdenní dovolenou na jednu z polských řek. Jestli totiž dnes existuje ještě někde to pravé pojetí vodáctví s krásnou přírodou, spaním na divoko, liduprostými řekami a rozumnou dostupností, tak je to právě v Polsku. Vodáctví ovlivnilo a ovlivňuje můj život každý den, protože většina těch věcí, co si v sobě nesu, vznikla v mé rodině a na vodě. Dvě hodnoty, které se mnou zůstanou, ať už budu dělat cokoli.

Zdeněk

Vodáctví je životní filozofie

Jan Koloničný

Reálná elektromobilita.

Díky silnému politickému tlaku na rozšiřování elektrovozidel (EV) vznikly dva názorové proudy. Jeden je nekriticky podporující, druhý naopak nesmyslně odsuzující. Oba proudy spojuje nedostatek reálných provozních zkušeností. Jelikož v zaměstnání využíváme již čtyři EV a sám jsem za posledních 11 měsíců najel s EV více než 30 tisíc km, chci přinést reálný pohled na EV. Provozní zkušenosti jsou podobné, po stránce pohonu nejsou zásadní rozdíly. Kapacita baterií je 58, 64 a 77 kWh, výkon motoru je vždy 150 kW. Naše EV využívají řízený teplotní management baterie, což dříve u EV nebyvalo. Baterii tak již nehrozí přehřívání, je schopna dobře fungovat i ve velkých mrazech a prodlužuje se její životnost. Navíc se ukázalo, že větší vliv na spotřebu má jízdní styl řidiče.

Spotřeba se u uvedených aut zásadně neliší. Je velmi závislá

na dynamice rozjezdů a největší rychlosti. Při klidné mimoměstské jízdě je to cca 12–14 kWh/100 km, naopak na dálnici 21–25 kWh/100 km. V zimě je závislá na délce jízd, ale bývá 20–25 kWh/100km. Ani léto s klimatizací není na spotřebu tak náročné. V zimě nevyužíváme

Díky silnému politickému tlaku na rozšiřování elektrovozidel vznikly dva názorové proudy.

funkci dodatečného ohřevu baterií, která by zajistila stejný výkon jako za tepla, ale na úkor dojezdu. Výkon je i tak stále dostatečný.

Řidiči si auta pochvalují pro jednoduchost ovládání, obava ze zhasnutí motoru na křižovatce neexistuje. Dojezd se uvádí na plnou kapacitu baterie. Pro její delší životnost výrobci doporučují využívat rozsah mezi 20–80 % kapacity

– v létě cca 280–340 km a v zimě cca 200–240 km. Jízdy po kraji jsou tak zcela bez problémů.

A jak dopadla jízda z Ostravy do Prahy? Byla delší, než byl plán – v ČR je málo nabíječek, které jsou navíc od různých provozovatelů.

Co provozovatel, to jiná karta. Jedna nabíječka nebyla funkční, další nebrala kartu, ale zase v Praze parkujete kdekoli. Při delší jízdě po dálnici se baterky přeci jen zahřejí a pak nabíjení trvá skoro 2x déle.

Baví mě s EV jezdit? Ano, ráno se rychle vytopí a jede hned na plný výkon. Tichost jízdy a dynamika je výborná. Na časté nabíjení si rychle zvyknete. Využívat EV pro jízdy na území kraje je za mě lepší variantou než klasické auto. Kamkoliv dále to je ale pro běžného uživatele naopak.

Honza

Na časté nabíjení si rychle zvyknete

Tomáš

Český Brod sice nemá žádný zámek, ale má pivovar

Tomáš Klinecký

Z paneláku do pivovaru, z pivovaru na radnici.

Na začátku 90. let se naší rodině díky tátově podnikání připletl do cesty bývalý českobrodský pivovar. Tehdy už nefunkční. Jeho pová- lečný příběh byl lekcí komunismu v praxi. Všechno zarostlé, shnilé a zchátralé. Zařízení, hlavně měď, bylo rozkradené a ze střech rostly břízy. Čas od času jsme se někde propadli podlahou. Ale nikoho nenapadlo, že by se historické budovy měly zbourat.

Můj otec tak začal pivovar pomalu opravovat. Žili jsme v paneláku v Říčanech a já jsem do Českého Brodu někdy jezdil s ním. Poprvé jsem na pivovarském dvoře stál přibližně začátkem roku 1995. V té době ale byla obnova pivovaru se vším, co k tomu patří, trochu science fiction. Tou dobou existovalo jenom pár minipivovarů a ještě následujících 15 let se pivovary spíše zavíraly, než

že by vznikaly nové. Naštěstí jsme nepodlehli megalomanským nápadům a šli jsme krůček po krůčku. 25 let trvalo, než byla rekonstrukce hotová. Začít znovu vařit pivo jsme

Český Brod sice nemá žádný zámek, ale má pivovar.

se rozhodli až v době, kdy začínal boom minipivovarů. To bylo někdy v roce 2010. Až na jaře 2019 jsme po 50 letech opět spustili výrobu piva.

Pivovarnickou zkušenost jsme neměli, ale začali jsme se rozhlížet, jak to dělají jinde. Objeli jsme řadu jiných podniků, absolvovali mnoho exkurzí. Spolupracovali jsme s několika zkušenými pivovarníky. A samozřejmě máme profesionál-

ního sládku. Když už nedávalo smysl dojíždět z Říčan, tak jsme se do pivovaru celá rodina přestěhovali. A dokonce do bytu, kde dříve bydleli ředitel nebo správce pivovaru.

Taková byla má cesta do Českého Brodu. Postupně jsem se začal sžívat i s městem a začalo mě více zajímat, jak vypadá a jak se rozvíjí. Od roku 2014 se v barvě TOP 09 angažuji v komunál-

ní politice jako místostarosta. A co víc – jak jsme objížděli jiné pivovary a sbírali zkušenosti na podobných objektech, začala mě bavit architektura.

Vždy jsem měl blízko k historii a k památkám a těch je Brod plný. Jeden můj kolega z Topky říká, že Český Brod sice nemá žádný zámek, ale má pivovar. A já jsem rád, že se nám ho podařilo zachránit a pozvednout na novou úroveň.

